

Callahan-Warren család 1.

JOHANNA LINDSEY

*Szívedben
a válasz*

GABO

ROSE WARREN MÉG AZ ELŐTT abbahagyta a sírást, hogy a lánya, Tiffany kinyitotta volna a barna homokkőből épült sorház bejárati ajtaját, de nem tudta kiverni a fejéből a szavakat, melyek megríkátták. *Gyere vele te is, Rose! Tizenöt év telt el, nem kínoztál már minket épp eleget?*

Általában hagyta, hogy a lánya, aki az előző hónapban töltötte be a tizennyolcadik életévét, elolvassa a Franklin Warrentől érkezett leveleket. Frank elég személytelenül írt, ezért megmutathatta a lányuknak. Ez alkalommal azonban másképp történt, és Rose sietve összegyűrte a levelet, majd besüllyesztette a zsebébe, amint meghallotta Tiffany hangját az előszobából. A lány nem tudta, mi az igazi oka annak, hogy a szülei nem éltek együtt. Még maga Frank sem tudta az igazi okát, hogy felesége miért hagyta el. Ennyi év elteltével jobb is, ha ez így marad.

– Tiffany, gyere be hozzám a szalonba, kérlek – kiáltott ki Rose, mielőtt Tiffany felmehetett volna az emeleti szobájába.

A délutáni napsugarak megcsillantak a lány fényes, vörösesszőke haján, ahogy levette a kalapját és belépett a szalonba, majd megszabadult a rövid, vékony köpönyegtől is. Már túl meleg volt az idő ahhoz, hogy kabátot viseljen, de

egy New York-i hölgynek ugyanúgy illendően kellett öltözködni, amikor elment otthonról.

Ahogy Rose szemügyre vette Tiffanyt, megint tudatosítania kellett magában, hogy a kislánya már nem is olyan kicsike. Amióta Tiffany tizennyolc esztendős lett, Rose nemegyszer fohászzkodott az égiekhez, hogy a lánya végre álljon meg a növésben. A maga öt láb nyolc hüvelykjével már jóval magasabb volt az átlagnál, és sokszor panaszkodott is emiatt. Tiffany a magasságát az apjától, Franklintől örökölte, ahogy smaragdzöld szemét is, csak épp nem tudott róla. Finom csontozatát Rose-nak köszönhette, ahogy finom arcvonásait is, amelyek miatt nem számított hétköznapi szépségnek, de csak részben örökölte Rose vörös haját, Tiffanyé inkább rézvörös volt.

– Levél érkezett apádtól.

Semmi válasz.

Tiffany régebben mindig izgatott lett, amikor Frank levelet küldött, de azóta sok idő telt el – akkoriban hagyta abba a faggatózást is, hogy mikor látogatja meg az apja.

Rose szíve majd' meghasadt a lánya közönye láttán, amelyet az apja felé tanúsított. Tudta, hogy Tiffanynek nincsenek emlékei a férfiről. Túl kicsi volt még, amikor Rose-zal hátrahagyták a montanai Nashartot. Rose tudta, hagynia kellett volna, hogy találkozzanak. Frank nagylelkűen rendszeresen látogatóba küldte hozzá a fiúkat, bár a nő biztosra vette, inkább azért, hogy büntudatot ébreszsen benne, amiért ezt a gesztust nem viszonozza, és nem engedi, hogy a lányuk meglátogassa. Túlságosan félt, hogy Frank majd nem engedi haza Tiffanyt. Nem volt alaptalan félelem, ez volt a legszörnyűbb rémálma. Frank haragjában már megfenyegette, hogy magánál tartja a lányukat. Annyi

mindennel fenyegetőzött csak azért, hogy újra egybegyűjtse a családot. És Rose még csak a szemére sem vethette, hogy mindennel megpróbálkozik. De erre nem kerül sor, nem kerülhet. És most kénytelen szembenézni a legnagyobb féltelmével, hogy amint Tiffany Montanába ér, soha nem látja viszont.

Ragaszkodnia kellett volna ahhoz, hogy Tiffany vőlegénye idejöjjön New Yorkba udvarolni. De ez lett volna az utolsó csepp a pohárban Frank számára. Tizenöt éven át tiszteletben tartotta Rose kívánságát, és távol maradt, de az egyezségük szerint ebben az évben Tiffany megint az apjával fog egy fedél alatt lakni. Rose lelkiismerete nem engedte, hogy továbbra is elszakítsa őket egymástól.

Tiffany megállt az anyja előtt, és kinyúlt a levélért. Rose nem adta oda, hanem a pamlag felé intett.

– Ül le!

Tiffany felvonta a szemöldökét, amikor nem kapta meg a levelet, de leült Rose-zal szemben. A szalon tágas volt. A lakásuk is tágas volt. Rose felmenői az óvilágban gazdagodtak meg, és most a vagyon mind az övé. Amikor Rose a hároméves kislányával visszatért Montanából, az édesanyját betegágyban találta. Abban az öt évben, míg Rose távol volt, az asszony nagyon legyengült, és a lánya hazatérte után már csak négy évet élt, de Tiffany legalább megismerhette a nagyanyját.

Ez fájdalmas időszak volt Rose életében. Le kellett mondania a férjéről, a három fiáról, aztán az egyetlen megmaradt szülőjét is elveszítette. De legalább Tiffany ott volt vele. Valószínűleg beleőrült volna a gyászba, ha Tiffanytól is el kellett volna búcsúznia. Most azonban, hogy ez a nap is eljött...

– Megint eljött a nagy beszélgetés ideje? – kérdezte Tiffany unottan.

– Milyen pimasz lettél, amióta betöltötted a tizennyolcat – jegyezte meg Rose.

– Ha így akarja hívni a neheztelést, amely élve felemészt, ám legyen. Akkor pimasz vagyok.

– Tiffany...

– Nem megyek Montanába, mama. Nem érdekel, ha vérontás lesz belőle. Az sem érdekel, ha ez azzal jár, hogy soha többé nem látom a fivéremeimet. Nem vagyok hajlandó hozzámenni valakihez, akivel soha az életben nem találkoztam. – Tiffany keresztbe fonta a karját, és dacosan felszegte az állát. – Tessék. Végre kimondtam, és nem fogom meggondolni magam.

– Ezzel csak egyetérteni tudok.

Tiffany szeme elkerekedett, majd felsikoltott a megkönynyebbüléstől.

– Köszönöm! El sem tudja képzelni, mennyire feldúlt az...

– Hadd fejezzem be! Egyetértek, hogy ne menj hozzá egy olyan férfihoz, akivel sosem találkoztál. Éppen ezért mész el Montanába. Több hónapod lesz rá, hogy megismerd. Ha letelt a kiszabott idő, és nem kedvelted meg, akkor igen, felbonthatod ezt az eljegyzést, és visszajöhetsz New Yorkba, mielőtt rosszra fordulna az idő. A szavamat adom, Tiffany.

– *Miért* nem mondta el eddig, hogy dönthetek ezzel a házassággal kapcsolatban, amelyet apámmal akkor rendeztek el, amikor még kisbaba voltam?

– Mert azt reméltem, hogy önszántadból tiszteletben fogod tartani ezt a nevedben vállalt kötelezettséget. Azt akar-

tam, hogy megszokd a gondolatot, reméltem, hogy talán mostanra már várni is fogod.

– De Montana nem is civilizált hely!

– Folytathatnánk a beszélgetést kiabálás nélkül, ha lehetne? – kérdezte Rose, majd halvány mosollyal hozzátette: – Montana külbirtok nem olyan civilizálatlan, mint gondolod. Azt hittem, a fivéridek erről már meggyőztek. Ráadásul kevés ennél szebb vidéket ismerek. Még az is lehet, hogy megtetszene.

– Nekem itt tetszik, ahol felnőttem, ahol a barátaim laknak, ahol ön lakik – dörmögte Tiffany, majd hangosabban folytatta: – Ahol a férfiak nem hordanak magukkal fegyvert, mert folyton rá kell lőni valamire vagy valakire. Egyáltalán eleve hogyan bólinthatott rá erre az egyezségre, mama?

– Éppenséggel én javasoltam. – Ezt eddig még nem árulta el a lányának, és Tiffany elkerekedett smaragdzöld szemét látva azt kívánta, bárcsak másképp is elmagyarázhatná. De nem volt más megoldás.

– Ezek szerint ön hajít be a farkasok közé?

– Ó, édes istenem, Tiff, nincs szükség erre a melodramára. Ez volt az egyetlen, amit ki tudtam találni, hogy véget vessünk a Callahan és a Warren család közti viszálynak. Még csak nem is az a kis földterület az oka azzal a tóval a két birtok között, bár mindkét fél ürügyként használja a viszály életben tartására, és mindketten igényt tartanak rá. Még sosem láttam ekkora önfejűséget, ráadásul mindkét oldalon... Valahányszor egy időben mentek a víz közelébe, máris elkezdődött a lövöldözés. Ha valamelyik tehén áttévedt a túloldalra, nem szolgáltatták vissza, amiből további lövöl-

dőzés lett. Az, hogy feleségül adunk Hunter Callahannek a házassági egyezség részeként, megszünteti a vitát.

– Ezek szerint magára vállalta, hogy véget vet a viszálynak, amelyet nem is ön kezdett, de azzal, hogy feláldozza az egyetlen leányát?

Rose elgyötörtén sóhajtott fel.

– Ha már itt tartunk, kisasszony, Zachary Callahan az egyik legjóvágásúbb férfi, akivel valaha is találkoztam. Egy percig sem kételkedtem, hogy a fiai éppolyan jóképű férfivá cseperednek, tekintve, hogy Zachary milyen szép nőt vett feleségül. Meg sem fordult bennem, hogy feláldoználak, egészen biztos voltam benne, hogy örülnél, ha egy Callahan lenne az urad. De persze én kívülállóként másképp láttam a dolgokat. A marhatenyésztők agresszívak voltak, sőt a maguk érdekét keresték, ez igaz, de nem hiszem, hogy ez csak arra a területre jellemző. Frank és Zachary csupán két erős akaratú férfi, akik nem voltak hajlandóak egy jottányit sem engedni. Régi, szomorú história a kezdete, és az a tó a két birtok határán nem engedi, hogy lezárják. Személy szerint nem tartom Callahanéket rossz embereknek. Zachary talán szeret versengeni, komisz marhapásztor, de odaadó férj és derék apa hírében áll, ami sokat elárul a családról.

– Nem az ön feladata volt véget vetni a viszálynak, mama. Egyáltalán miért próbálta meg?

Nem fogja Tiffanyt azzal terhelni, hogy milyen gyötrelmeket élt át akkoriban. Olyan gyakoriak voltak a lövöldözések, hogy rettegett, nehogy valamelyik gyermekét találja el a következő golyó. Aztán eszébe jutott egy egyszerű ötlet, házassággal vetni véget a viszálynak. Amikor először felvette Franknek, nem tudta, hogy Tiffanyval nem fognak

Montanában maradni. Azt hitte, Tiffany és Hunter együtt fognak felnőni, összebarátkoznak, majd magától értetődően egymásba szeretnek...

Megpróbálta leegyszerűsítve elmagyarázni.

– Utáltam azt a vizsályt, de igen, megpróbáltam figyelmen kívül hagyni, egészen addig az estéig, amikor az apádat félholtan cipelték haza. Nem valamelyik Callahan lött rá, hanem a család egyik embere. Különös ez a vadnyugat, a szolgák is részrehajlóak, és van köztük, akinek nehezeére esik engedelmeskedni a parancsoknak. De mindegy is, az apád majdnem belehalt, és én annyira kétségbeesetten véget akartam vetni a vérontásnak, hogy bármit megpróbáltam volna. És az eljegyzés pont ezt oldotta meg. Azóta tűzszünet van. A fivéridek úgy nőhettek fel, hogy nem repült feléjük golyó, valahányszor kimentek a legelőre.

Rose lélegzet-visszafojtva várta Tiffany választ. Amit elmondott a lányának, nem volt teljesen hazugság, csak épp féligazság. De mindenki pontosan ezt hitte, amikor Franket meglőtték. Az elkövető azonban nem Callahanéknak dolgozott. Másvalaki bérelte fel, aki a háttérből irányított. Amikor Rose erre rájött, és megtudta, hogy nem vonhatja felelősségre az igazi felbujtót, azt tette, amit egyedüli üdvözítő megoldásnak hitt, amivel megakadályozhatja, hogy Frank bosszút álljon, amint felépült, ismét felvetette a házassággal megpecsételt tűzszünet ötletét, amely bizonyosan örökre véget vet ennek a rettenetes ellenségeskedésnek, és ez alkalommal ragaszkodott is hozzá.

Ő volt az egyetlen, aki tudta, valójában mi történt azon az estén, és miért. És ennek így is kell maradnia. Ám az, ha Tiffany elfogadja az érdekházasságot, csakugyan megváltás

lehet a két szomszédos család számára, amelyek túl makacsak, és inkább rendre hajba kapnak a tó miatt, mint hogy közösen használnák. Rose azonban nem fogja arra kényszeríteni a lányát, hogy a több nemzedéken átívelő problémát megoldja. Csak annyit kérhet tőle, hogy adjon Montanának és Hunter Callahannek egy esélyt.

Hála az égnek, Tiffany arca némi érdeklődést árult el.

– Nos, mi lesz akkor, ha lefújom az esküvőt? Akkor folytatják egymás öldöklését?

Rose megborzongott.

– Nem tudom. Abban reménykedem, hogy ez a tizenöt év, mely során békében éltek egymás mellett, rávilágított, hogy nem is kellett volna folytatniuk a nagyszüleik által gerjesztett viszályt, hiszen semmi köze hozzájuk.

– Mi váltotta ki a viszályt?

– Nem igazán tudom. Valami menyegző, ami lövöldözésbe torkollott.

– Úgy érti, hogy a két családnak két nemzedékkel korábban házasságban kellett volna egyesülnie?

– Minden jel arra mutat.

– Ez nem valami jó ómen – jegyezte meg Tiffany. – Ami azt illeti, nagy valószínűséggel a sors nem akarja, hogy a két családot házasság kösse össze.

Rose szigorú pillantást vetett a lányára.

– Ezzel a hozzáállással nem is. Lennél olyan szíves legalább előítélet nélkül találkozni ezzel a fiatalemberrel? Adj neki esélyt, Tiffany! Lehet, hogy nagyon boldoggá tudna tenni.

Tiffany eltöprengett ezen, mielőtt válaszolt volna:

– Most, hogy tudom, nem kell feleségül mennem hozzá, ha nem akarok, feltételezem, tehetek egy próbát, és más né-

zópontból is tekinthetek minderre, két hónapra elutazhatok vidékre üdülni. Mikor indulunk?

– Én nem megyek... vagyis odáig nem. Chicagóig veled tartok, ott fogom kivárni az udvarlás fejleményeit.

Tiffany vállá erre a hírre lehanyatlott.

– De minek ez a nagy hercehurca, ha nem is jön végig?

– Mert viszonylag közel szeretnék lenni, ha esetleg szükségem lenne rám, és mivel a vasút már egészen Nashartig megy, Chicago meglehetősen közel van. Természetesen Anna veled tart. Megbeszéltem egy nyugdíjazott marsallal, hogy találkozzon velünk Chicagóban, ő fog elkísérni benneteket az út hátralevő szakaszán, egészen apád házának küszöbéig.

Rose a következő pillanatban el is sírta volna magát, ha Tiffany továbbra is ilyen bánatosan néz a közelgő elszakadásuk miatt.

– Egy kicsit sem vagy izgatott az utazással kapcsolatban? – kérdezte reménykedve.

– Nem – felelte Tiffany unottan, amikor felállt, hogy távozzon.

– És amiatt, hogy viszontláthatod apád?

– Viszontláthatom? – Tiffany dühösen fordult meg.

– Nem is emlékszem rá, mert a szüleim gondoskodtak róla, hogy semmi emlékem ne legyen róla. Ezért őszinte leszek, mama. Ha túl tudnék esni ezen úgy, hogy egyszer sem látom Franklin Warrent, kicsit sem bánám.

– Tiffany!

– Nem tréfálok, és ne is kezdje felsorolni a kifogásokat, hogy miért kellett apa nélkül felnőnom! Ha apám igazán látni akart volna, akkor talált volna rá megoldást. De nem. És ami engem illet, most már túl késő.

Rose látta, hogy dühös könnyek gyűlnek Tiffany szemébe, mielőtt a lány kirohant volna a szalonból. Szent ég, mit tett azokkal, akiket a legjobban szeretett?

TIFFANY UTÁLT VITATKOZNI az édesanyjával, annyira gyűlölte, hogy a szorongató fájdalom még akkor is ott ült a mellkasában, amikor aznap este lement vacsorázni. Ám az édesanyja egyetlen pillantást vetett rá, mindent megértett, és kitérte a karját. Tiffany már röpült is az ölelésbe. A következő percben már mindketten nevettek, mert Tiffany, aki jóval magasabb volt az átlagnál, kénytelen volt kissé lehajolni ahhoz az öleléshez.

Rose átkarolta Tiffany derekát, és bevezette az étkezőbe. A Warren-háztartásban mindig hivatalosak voltak a vacsorák, akár fogadtak vendéget, akár nem, ezért anya és lánya ennek megfelelően öltözött fel. Tiffany estélyije korallpiros volt, elefántcsont flitterekkel a szögletes nyakkivágás körül. Rose fekete csipkével díszített tengerészkék ruhát viselt, de égővörös haja ellensúlyozta az igencsak komor színeket. A négy Warren gyerekből egyedül Roy, a harmadik örökölte Rose sötétvörös haját. A másik két fiú szőke volt, mint az apjuk. Egyedül Tiffany vörösszőke haja lett a két szülő hajsztínének elegye.

– Addig nem is beszélünk róla, míg el nem jön a csomagolás napja – ígérte Rose, miután helyet foglaltak a hosszú asztal egyik végén.

– Semmi gond, mama. Eredetileg azt terveztem, hogy nem fogok odamenni. De most, hogy mégis, vol-

na pár kérdésem, amelyre rég meg kellett volna kapnom a választ.

Tiffany ráeszmélt, hogy nem kellett volna hozzátennie a mondat második felét. Édesanyja tekintete egy pillanatra gyanakvó lett, majd mosoly jelent meg az arcán.

– Mi sem természetesebb.

– Tudom, hogy a transzkontinentális expressz elmegy egészen Kaliforniáig, mégpedig rekordsebességgel, négy nap alatt ott van, és Chicago még félúton sincs. Értékelem, hogy ilyen messzire eljön velem, de valójában miért száll meg Chicagóban, ahelyett hogy hazatérne, és itt várná ki az udvarlás fejleményét?

– Tényleg ez érdekel a legjobban?

Tiffany felkacagott.

– Nem. Csak épp úgy gondolom, ha ilyen messzire eljön, azzal az erővel elutazhatna egészen Nashartig is. Miért töltene két hónapot hotelben, amikor...

– Chicago a legközelebbi nagyváros, amely az általam megszokott kényelmet kínálja.

– Értem, de Nashartban nincs hotel?

– Amikor legutoljára ott jártam, még nem volt, csak egy fogadója. Lehet, hogy most már hotel is van, de egy ekkora városban nem tudok elrejtőzni. Túl sok ember emlékezhet rám. Frank rájönne, és bedöntené az ajtót.

Tiffany hitetlenkedve nézett az anyjára.

– Bedöntené az ajtót? Ugye csak túloz, mama?

– Nem.

– Akkor miért nem jött apám ide, és döntötte be itt az ajtónkat? – kérdezte Tiffany. A hangja dühösen csengett, de sajnos édesanyja mintha nem vette volna észre.

– Mert tudta, hogy börtönbe juttatnám. – Aztán Rose undorodva tette hozzá: – Nashartban senkinek még csak a szeme sem rebbenne ilyen otromba viselkedés láttán.

– És miért nem?

– Mert még mindig a felesége vagyok, és ezt mindannyian tudják.

– Ennek mi az oka, mama?

Tessék, máris itt lebeg a fejük felett a kérdés, amely Tiffanyt a leginkább érdekelte, és amelyre soha nem kapott kielégítő választ. A szülei tizenöt éve nem élnek együtt, de nem váltak el, hogy újrահázasodhassanak. És Rose még így, negyven felé közeledve is gyönyörű nő volt.

Tiffany szülei Chicagóban ismerkedtek meg, amikor Rose a nagynénjéhez ment látogatóba, aki azóta már elhunyt. A fiatal lány a városban töltött utolsó estéjén elment a nagynéni egyik ismerősének fogadására. A házigazda volt az az ügyvéd, akit Franklin Warren felkért, hogy tárgyaljon a nevében bizonyos marhaszerződésekkkel kapcsolatban, amelyek miatt a városba érkezett, ezért a fiatalembert is meghívták a vacsorára. Miután aznap este – valójában egész este – beszélgettek egymással, Frank hirtelen ötlettől vezérelve másnap felszállt Rose vonatára, és elkísérte egészen New Yorkig, majd elkezdődött a forgószélszerű udvarlás, amely levette Rose-t a lábáról. Egy hónappal később már egybe is keltek. Tiffany nagyjából ennyit tudott a szülei házasságáról.

Amikor Rose nem felelt, Tiffany szemrehányóan hozzátette: – Azt feltételeztem, hogy amint betöltöm a tizennyolcat, végül elmondja, én miért itt élek önnel, miközben a fivéreim Montanában laknak az apánkkal.

– Nincs mit elmondanom – kerülte ki Rose a kérdést, és nekiállt a levesét kanalazni, amelyet épp akkor szolgáltak fel. – Az apáddal egyszerűen nem illettünk össze.

– Annyira azért mégis, hogy összeházasodjanak, és négy gyerekük szülessen.

– Ne szemtelenkedj!

Tiffany összerezzen.

– Elnézést. Ezt nem kellett volna mondanom. De mama, kérem, értse meg, elég idős vagyok már ahhoz, hogy megtudjam az igazat, és szeretném még az előtt hallani, hogy apámmal találkozom.

Rose folytatta az evést. Ezek szerint úgy fog tenni, mint-ha ez a beszélgetés nem is létezne. Tiffany még bele sem kóstolt a levesébe.

Épp azon töprengett, hogy megmakacsolja-e magát, vagy inkább adja fel, amikor Rose mégiscsak megszólalt:

– Túl hamar házasodtunk össze, Tiffany, még mielőtt kiderült volna, milyen kevés bennünk a közös. És apád nem figyelmeztetett előre arra a vizályra sem, amely később feldőlt a házasságunkat. Mégis meg akartam próbálni. Hiszen szerettem, tudod.

És még mindig szereti, gondolta Tiffany, de nem mondta ki. Rose továbbra is kerülte a kérdést. Az, hogy Frankkel semmi közös nem volt bennük, mindössze üres kifogás, hogy ne kelljen megvitatniuk az igazi okát annak, hogy elhagyta a férjét.

Rose folytatta: – Elváltam volna apádtól, ha lett volna rá okom.

– Úgy érti, egy másik férfi?

– Igen. De ez sosem következett be. És ami azt illeti, abban sem vagyok biztos, hogy el tudnék tőle válni. Nem

sokkal az után, hogy megszöktem, és magammal vittelek téged is, apád azt mondta, küzdene a válás ellen.

– Ön megszökött?

– Igen, az éjszaka kellős közepén, hogy rögtön az első postakocsit elérjem, és komoly előnyre tegyek szert. Akkoriban a vasút még nem ment el Montanáig. És a szobalányom azzal odázta el, hogy apád rájöjjön, hogy azt hazudta, gyengélkedem.

Tiffany elképedt. Most hallotta először, hogy az anyja titokban jött el Montanából. De ha Frank nem ébredt fel arra, hogy a felesége nincs ott, akkor...

– Nem közös szobában aludtak?

– Nem. Akkor már nem.

Tiffany nem pirult el a téma miatt, de nem értette, hogy az édesanyja hirtelen mitől lett rákvörös. Rose még évekkorábban sem pirult el, amikor elmondott Tiffanynak mindent, amit tudnia kellett a házasságról. De ha a szülei házassága oly mértékben megromlott, hogy még csak egy ágyban sem aludtak, akkor Tiffany bizony megkapta a válasz egy részét a kérdésére. Rose bizonyosan már nem vágyott a férjére – úgy... Vagy ez történt, vagy Franklin Warren egész egyszerűen rémes férj lett, és Rose képtelen volt továbbra is egy fedél alatt élni vele. És ha ez utóbbi, arról Tiffany tudni akart még az előtt, hogy megjelent volna az apja birtokán. Mi van, ha az apja nem engedi haza, ha Tiffany mégis úgy dönt, hogy nem megy feleségül Hunter Callahanhez, ahogyan annak idején Rose-t is meg akarta akadályozni abban, hogy elhagyja?

De inkább nem faggatta tovább az anyját, mert Rose szemmel láthatóan nagyon feszengett a téma miatt. És Tiffany oldalát még mindig furdalta a kíváncsiság, hogy

az édesanyjának hogyan sikerült megszöknie – különösen most, hogy talán Tiffany-nak is ezt kell majd tennie.

– A ló nem gyorsabb a postakocsinál? – kérdezte.

– De gyorsabb, és tudtam, hogy Frank utolérne minket, ezért a következő városban jegyet vettem egy olyan postakocsira, amely a legközelebbi vonatállomásig vitt volna, de nem szálltunk fel rá. Inkább elrejtőztem abban a városban.

– Nincsenek emlékeim arról az útról. Semmi.

– Nem lep meg, hiszen olyan kicsi voltál.

– Ezek szerint apám leelőzött minket?

– Igen. Sokkal kevésbé volt idegőrlő azt tudni, ő merre jár, mint állandóan hátrafelé pillantgatni. Sürgőnyt küldtem anyámnak, hogy számítson Frank felbukkanására, és küldje el. Nem mehettem egyenesen haza, mert Frank nagyon makacs. Két napon át nem aludt, csak állt a házunkkal, ezzel a házzal szemben, és várta, hogy megjelenjünk. Három hónapig maradt New Yorkban, és mindennap bezörgetett ide. Egyik nap erőszakkal be is jött.

– Akkor már itt voltunk?

– Nem. Addig nem is akartam hazajönni, míg ő a városban tartózkodott. A közelben, egy régi iskolai barátnőmnél húztuk meg magunkat. Anyám természetesen lecsukatta, amiért félrelökte a komornyikunkat és a pincétől a padlásig átkutatta a házat. Nagyanyád addigra már nagyon dühös volt rá, mert apád kitartása miatt nem tudtunk hazamenni. Egy hétig hagyta aszalódni a börtönben, de akkor a kérésre visszavonta a vádakat. Apád ezek után végül feladta, és visszatért Montanába.

– Lehet, hogy azért nem vált el, mert még mindig abban reménykedik, hogy a mama visszamegy hozzá – jegyezte meg Tiffany.

– Ó, ahhoz kétség sem fér. Bármit is mondtam, bármennyire is kibírhatatlanul viselkedtem, még mindig azt hiszi, hogy egy szép napon visszamegyek hozzá.

– És visszamegy?

Rose lesütötte a szemét.

– Nem.

– És nem gondolja, az, hogy nem kezdeményezte a válást, hiú reményeket kelt benne? Ennyi idő után biztos nem harcolna ellene, nem igaz?

– Nem tudom. Azt mondta, hogy a férjemként fogják eltemetni. Nyakas egy ember. Ám legyen. De mint mondtam, soha semmi nem vitt arra, hogy kiderítsem, csakugyan így lenne-e.

– De írnak egymásnak... – jegyezte meg Tiffany hitetlenkedve. – Miért nem kérdezte meg inkább?

Rose keserűen mosolygott.

– Azokban a levelekben magunkról nem írunk, Tiff. Egy ideig írtunk, legalábbis ő. Haragudott, hogy egy szó nélkül eltűntem, aztán összetört a szíve, amikor nem voltam hajlandó visszamenni, majd megint mérges lett. Végül felfogta, hogy csakis rólatok, a gyerekekről fogok írni, másról nem. Egyetlen alkalommal ejtett szót a házasságunkról, és akkor egy évig nem válaszoltam neki. Amikor újra kapott tőlem levelet, abban figyelmeztettem, hogy mostantól kezdve te is elolvasod a leveleit, ezért semleges témákra korlátozta a mondandóját.

Azok a levelek, amelyeket Tiffany elolvashatott, mind barátságos hangnemben íródtak. Némelyik még vicces is volt, ami arra utalt, hogy az apjának van humorérzéke. De csak a birtokról írt, a fivéreiből és csupa ismeretlen emberről, a saját és az anyja montanai barátairól, olyanokról, akikkel

Tiffany is valószínűleg találkozni fog, amint ott lesz közöttük. Azokban a levelekben sosem szólította meg Tiffanyt közvetlenül, épp csak annyit írt: *Add át Tiffanynak szerető üdvözlömetem.* De elolvashatta Rose választleveleit, és az anyja mindig megkérdezte, szeretne-e valamit üzeni. Egy ideig üzent. Mesélt az apjának arról, hogy korcsolyázni tanul a legjobb barátnőjével, Margeryval, és viccesnek találta, amikor elesett a jégen, de rajta kívül senki. Mesélt neki Davidről, a közelben lakó fiúról, és hogy mennyire sajnálta, hogy véletlenül betörte szegény fiú orrát, de David megbocsátott neki, ezért még mindig barátok. Mesélt neki a talált kiscicáról, amelynek sajnos nyoma veszett, pedig Rose-zal hetekig keresték. Nagyon sok mindenről beszámolt azokban a levelekben – egészen addig, míg neheztelni nem kezdett az apjára, amiért egyszer sem látogatta meg.

Ez a neheztelés csak tovább erősödött, különösen akkor, amikor a fivérei egyedül érkeztek meg a városba. Tiffany mindig ott állt az ajtóban, árgus szemekkel figyelte a fogatot, amellyel érkeztek, várta, hogy az apjuk is kiszálljon. De ez sosem történt meg. A fogat elhajtott. Üresen. Amikor ez másodszer is így zajlott le, Tiffany is ilyennek érezte a szívét, amikor Franklin Warrenre gondolt. Üresnek.

Többé nem állt ki az ajtóba reménnyel a szívében és könnyekkel a szemében, és többé már nem olvasta el Frank leveleit, és Rose-éihoz sem fűzött semmit. Akkoriban kilenc-tíz éves lehetett, már nem emlékezett rá pontosan, mennyi. Ezek után csak úgy tett, mintha elolvasta volna a leveleket, hogy az anyja ne tudja meg, mennyire fájdalmasan érinti az apja elutasító viselkedése. Csak így tudta magát megvédeni egy ekkora gyötrelemtől. Megpróbálta az apját kirekeszteni a gondolataiból, mintha nem is létezne – míg

nem érkezett levél az egyik fivéréától, amely említést tett apjukról, és abból egyértelműen kiderült, mennyire szeretik. Akkor viszont ömleni kezdtek Tiffany könnyei, még mielőtt befejezte volna az olvasást.

A fivérei sem sejtették, igazából mit érez. A fiúk továbbra is önfeledten meséltek az apjukról, amikor látogatóba érkeztek. Imádták. Persze hogy rajongtak érte, hiszen őket nem hagyta el úgy, mint őt. Csak épp azt nem vették észre, hogy Tiffany már oda sem figyel, mit mondanak, vagy félbeszakította őket, és másik, kevésbé fájdalmas témára terelte a szót. Utálta, amikor a fivérenek haza kellett menniük Frankhez. Olyan jól érezte magát a társaságukban, amikor itt voltak – játszottak, kilovagoltak a parkba, ugratták egymást. Olyankor mintha igazi családot alkottak volna. A távozásuk azonban mindig azt bizonyította, hogy ez nincs így.

– Hazudott nekem, mama? Igazából gyűlöli apámat?

– Ez nagyon erős szó, és nem is helytálló. Apád bosszantó alak. A makacssága vetekszik az enyémmel. Az arroganciája nyilván abból fakad, hogy a semmiből egy birodalmat hozott létre. Háborúban állt a szomszédjaival. Időnként az volt a benyomásom, hogy élvezi is a konfliktust. Néhanapján nem mertem elhagyni a birtokot, de apád csak annyit mondott, hogy felesleges aggódnom. El sem tudod képzelni, ez mennyire kimerítő volt. Annyira feldühödtem, hogy legszívesebben átvágtattam volna Callahanékhez, hogy halomra lőjem őket. Talán meg is kíséreltem, ha értettem volna a lőfegyverekhez. Nem. Nem gyűlöltem, csak épp képtelen voltam továbbra is együtt élni vele.

– De nem fogja elárulni, hogy miért, ugye?

– Már elmondtam...

– Nem mondta el. Apám megcsalta önt, ugye?

– Tiffany!

– Ismerje csak el... Egyedül ezt tartom logikusnak.

– Egész egyszerűen az történt, hogy két ember már nem tudott tovább egy fedél alatt élni. Apád volt annyira fontos a számomra, hogy eljöjjek, mert így találhatott volna valaki mást.

Szinte egy mondaton belül utalt a veszekedésre, aztán az ellenkezőjére, hogy fontos volt neki Frank? Miféle szörnyűség lehet az igazság, ha Rose ennyi kifogást gyárt, de egyik sem hangzik igaznak?

Éppen ezért Tiffany tovább találgatott.

– Vagy a mama talált valaki mást, csak épp nem lett belőle semmi?

– Tiffany, ebből elég! Nem volt másik férfi. Nem volt másik nő. Tragédia történt, és mind a mai napig az. Miért akarsz, hogy újra átéljem?

Az édesanyja nagyon is jól tudta, hogy ez az egyetlen kérdés, amely visszakozásra kényszeríti a lányát. Tiffany így is tett. Annyira szerette az anyját. De már túl régóta élt együtt azzal a fájdalommal, amit az okozott, hogy az apja mindkettejükről lemondott. És most, hogy végre találkozni fog vele, félt, hogy amint megérkezik Montanába, ez a sok fájdalom vádaskodásba fog átcsapni – mert ugyan lehet, hogy az anyja nem utálja Frank Warrent, azonban Tiffany biztos volt benne, hogy az ő szívében gyűlölet él az apjával szemben. Túl erős érzés volt, hogy bármi más legyen.

Szent ég, sikerült jégpáncélt növesztenie a szívére, és úgy tenni, mintha az apja elutasítását könnyen fogadná. Most mindez a gyötrelém újult erővel tört a felszínre, és szétáradt a mellkasában – megint úgy érezte magát, mint az az ajtóban ácsorgó kislány, aki csak nézi az üres fogatot.

– Sajnálom – mondta édesanyjának. – Valójában azt reméltem, hogy okot tud adni arra, hogy ne utáljam az apámat, de ez nem történt meg. Elmegyek Montanába az ön által vállalt kötelezettség iránti tiszteletből, de én ugyanúgy nem akarom látni apámat, mint ön.

Ez alkalommal nem kiabált, ami arra figyelmeztette az anyját, hogy ezt nem csupán hirtelen felindulásból mondja, hanem komolyan is gondolja. Gyorsan hozzátette:

– Hunter Callahan a városban is udvarolhat nekem, nemde? Nem feltétlenül kell ott laknom apám birtokán, nem igaz?

– És az hogy venné ki magát a Callahan családnál, hogy háborúban állsz apáddal? Nem lenne biztató arra nézve, hogy véget lehetne vetni a viszálynak, nem gondolod?

– Rendben – morogta Tiffany kelletlenül. – El fogom viselni apámat.

Rose erre elnevette magát.

– Kincsem, nagyvonalú leszel, és udvarias. Hölgynek neveltelek. Most pedig hagyjuk ezt az istenverte témát – tette hozzá igazán nem hölgyhöz illően. – Edd meg a halat! Valószínűleg jó ideig nem fogsz ilyet kapni. A marhapásztorok marhahúst esznek, semmi más.

Tiffany bólintott, de nem szokta meg, hogy tehetetlennek érezze magát. Mindannak dacára, amit az anyja mondott, még mindig nem tudta, hogy a szülei miért éltek külön. De ha Rose nem hajlandó elárulni, akkor talán az apja igen...